

en saadan Kapital vilde finde sig vel stillede for et helt Liv. Jeg søger kun at drage dette frem for at vise, at det ikke var grebet ud af Luften, hvad jeg dengang gjorde gjældende. Forøvrigt var det ikke fra den Side, jeg særlig søgte at begrunde Forslaget; det var mere, fordi jeg troede, der var et Misforhold tilstede mellem den Fremgangsmaade, man brugte ligeoversfor Enker af den Folkelasse eller, hvad jeg skal kalde det, det Samsundslag, hvorom her er Tale, og andre Samsundslag. Jeg viste, hvorledes der var et sstrigende Misforhold tilstede. Saa blev der ved første Behandling gjort opmærksom paa, at man ikke maatte se paa Pengesagen her, fordi det, der her var Tale om, var en Hædersgave. Jeg kan nu ligesaa lidt som dengang fatte, at her er Tale om en Hædersgave. Der er det Giendommelige ved dette Forhold, at den livsvarige Hædersgave, som Berggren i sin Tid fik, fik han netop samtidig med, at han gik glip af en Pengegave, som han tidligere paa Finantsloven havde faaet til Udarbejdelsen af visse Arbejder, som hørte ind under det Fag, han sysslede med. Altsaa synes man dengang at have sat ham ind paa denne Konto for at kunne blive ved at give ham et Tilskud paa Finantsloven. Jeg vil sige, at, naar han er bleven sat ind paa de livsvarige Hædersgavers Konto, har han jo faaet af denne, saalange Livet varede, men det kan dog ikke være nogen Grund til at gaa længere. Men nu skal det søres videre, fordi, som en æret Taler udtalte, det smukkeste Minde var ikke et storartet Mindesmærke men en venlig Grindring af Enken. Da kunde man spørge, om det Samme skulde gøres gjældende ligeoversfor Hørnene, og det kunde drages ud i mange Led, i tredie og i fjerde Led, ja, eller maaste endogsaa i tusinde Led. Det veed jeg nu ikke, det vil jeg lade staa hen, men saa meget er sikkert nok, at som Grundlag for en finansiel Bevilling kan det ikke benyttes, naar der ligger saadanne Ting forud som dem, jeg har tilladt mig at nævne. Naar jeg har stillet det Forslag, at 800 Kr. skulle rettes til 400 Kr., har jeg naturligvis haft noget Bestemt at holde mig til for netop at standse paa dette Punkt. Jeg tillod mig ved første Behandling at gøre opmærksom paa, at der paa Finantsloven under Kultusministeriet iaar var foreslaaet en hel Del Understøttelser til Enker, og disse Understøttelser ere, som jeg dengang bemærkede, af en saadan Størrelse, at de ikke gaa op over 600 Kr., og de ere alle sammen til Enker, som høre til samme Samsundslag som den Enke, hvorom der er Tale. Derfor har jeg tilladt mig at foreslaa 400 Kr., fordi jeg mente, at, naar jeg satte hende op i Klasse med de Enker, vi have paa Finantsloven og ventelig vilde bevilge Understøttelse til, saaledes at hun fik med de højeste af dem, som høre til samme Samsundslag, stede der hende ikke

nogen Uret. Naar jeg forøvrigt har fastholdt mit Forslag, som jeg, som jeg bemærkede før, kan forudsæ vil blive forkastet, er det ikke, fordi jeg ønsker at stille Forslag, som blive forkastede, men fordi jeg tror, at der foruden det Flertal, som vil stemme imod det, vil være et Mindretal for det, et Mindretal, som ialtsald vil være et Fingerpeg for den meget ærede Minister om, at den Bei, han her er staaet ind paa, kun vil kunne besædes med Hindringer, og at der kan komme den Tid, hvor disse Hindringer kunne blive saa store, at de ville være uoverkommelige. Dermed skal jeg anbefale Vædringsforslaget til dem, som sympatthisere med dets Lante.

Vagter: Jeg skal fatte mig overordentlig kort, da det Foredrag, som den ærede Taler, der nu satte sig, holdt, ikke har overbevist mig mere end hans Udtalelser ved denne Sags 1ste Behandling. Det forekommer mig, at Sagen staaar saaledes: Der er Spørgsmaal, om vi vilde følge den meget ærede Kirke- og Undervisningsminister med Hensyn til et Forslag, der gaar ud paa at stille Enken efter en Mand, der har arbejdet meget og har arbejdet godt i Statens Tjeneste, paa samme Maade, som om hendes afdsede Mand havde været pensionsberettiget. Det er saaledes, Sagen stiller sig i sin Almindelighed, og særlig forekommer det mig for dette Things Vedkommende, at Sagen stiller sig saaledes, at vi, saavidt jeg kan se, under ingen Omstændigheder kunne følge det ærede Medlem fra Herning (M. Nielsen). I sin Tid har paa Foranledning af dette Thing Professor Berggreen været optaget paa Finantsloven under Kontoen: Livsvarige Hædersgaver med 2,000 Kr. Den Afstemning, der satte denne Mand ind paa Finantsloven under den nævnte Konto med den nævnte Understøttelse, forekommer mig at indeholde en Anerkjendelse fra dette Things Side af den Betydning, han i kunstnerisk, navnlig i musikalsk Henseende har haft, og det forekommer mig at være en ganske naturlig Konsekvens af, hvad vi dengang vedtog paa Foranledning af dette Thing, at vi give hans Enke en dertil svarende Understøttelse. Det forekommer mig, at jeg vil være i Overensstemmelse dermed, naar jeg fravaader det høie Thing at følge det ærede Medlem, og jeg skal blot gjentage, hvad jeg fremhævede ved denne Sags første Behandling, hvorledes dette Thing med Hensyn til en Enke, der er stillet paa lignende Maade, nemlig Chr. Winthers Enke, selv tog Initiativet til at staffe hende Pension efter hendes Mand, der ligesledes stod paa Finantsloven paa Kontoen: Livsvarige Hædersgaver, med en Understøttelse. Det forekommer mig, at netop fra dette Things Standpunkt er der under ingen Omstændigheder nogen Foranledning til at gøre nogen Forandring ved Sagen, som den foreligger fra den høitæredede Ministers Side. Hertil skal jeg indskrænke mig.